

[FALLACYJA *sb f*

Pierwsze i drugie a jasne, końcowe pochylone.

sg N fallacyjã. ◇ G fallacyj(e)j.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Błąd w rozumowaniu, też błąd logiczny popełniony świadomie w celu nadania pozorowi prawdziwości twierdzeniu fałszywemu, sofizmat [fallacia – oszukanie BartBydg; – zdrada, omyłność, chyba Mącz 117a; – zdrada, oszukanie Calep; sztuka, fortel; zdrada – fallacia Cn]: tu używa Budny falláciey Accidentis, bo raz bierze istność Bożą za istność ile jest w Oycu/ raz ile bywa rozumiana łamą w łobie/ a przecież to oboje za jedno ma OstrowKsięgi 413; Naślawniejsza tedy fallácia/ ktorej dla iey łpofności/ y Pogánłcy/ y Krześciánłcy/ y Heretyccy autorowie pierwsze miejsce dają: jest AEQVIVQCATIO. GrodzPraw 89; dopuszczą się falláciey którą po łacinie zowią Petitio principij. Refut 74; Ale ielżczé dáleko pewniejsza y iásniejsza jest fallácia/ w tym/ gdy z tego/ co Chrystus rzekł/ Oćiec moy robi y ia robię, chociaż indziej rzekł/ Oćiec we mnie mieszkájąc on uczynki czyni, złe [!] zamyka/ iż obádwa prawdziwie ją łtworzyćielmi Refut 75.

MB